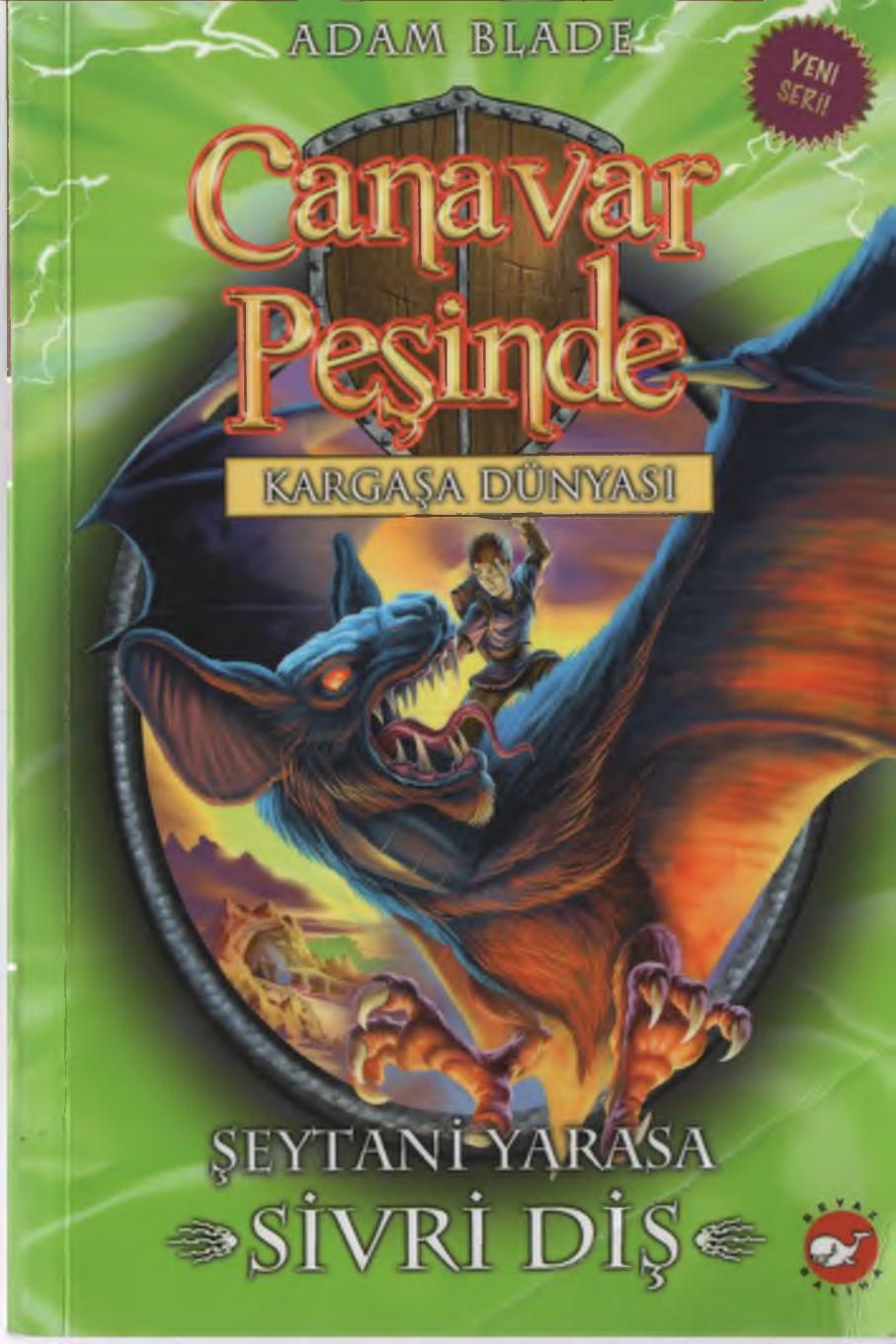
ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

KARGAŞA DÜNYASI

ŞEYTANİ YARASA

SİVRİ DİŞ

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kargaşa Dünyası

Annesi, hâlâ kötü büyücü Malvel'in elinde olan Tom'un, onu kurtarabilmesi için dört iksir malzemesi daha bulması gerek.
Ama önce karşısına çıkan yeni Canavar, Şeytani Yarasa Sivri Diş'le yüzleşmeli. Sivri Diş, ona yaklaşanların gözlerini kör ediyor. Bu korkunç yaratıkla görmeden savaşmak zorunda olan Tom, onu yenebilecek mi?

Kargaşa Dünyası serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Kertenkele Kral Komodo
- Kemirgen Yaratık Muro
- Baldıklı Adamı Kasvet
- Ormanın Laneti Terra
- Arılar Kraliçesi Vespik

9 yaş ve üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

₺7.00

ISBN 978-975-999-817-2

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2015

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 33
KARGAŞA DÜNYASI
Şeytani Yarasa Sivri Diş
Beast Quest
Fang the Bat Fiend
ISBN: 978-975-999-817-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16053

© Metin: Beast Quest Limited, 2010
© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Filiz Çiçek Bil
Düzelti: Ergül Karakaya
Son okuma: Aslı Onat
Çeviren: Can Türkyılmaz
Grafik uygulama: Merve Döğer İnceoğlu

Baskı: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cd. No: 123 Kat: 1-3 Topkapı / İstanbul
Cilt: Kitap Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

ŞEYTANİ YARASA

SİVRİ DİŞ

KARGAŞA DÜNYASI

ADAM BLADE

BUZ ÇÖLÜ
KAYONYA BATAKLIKLARI
KAYONYA OVALARI
KAYONYA ORMANI

Kayonya
ALTIN VADİ
MEATON

Hepinizi selamlıyorum genç kahramanlar!

Tom büyük bir maceraya atılmaya karar verdi ve öğretmenlerin en büyüğü; ustam Aduro'dan öğrendiğim büyülerle onlara yardım etme onuruna eriştim. Tom'un sınavları zorlu olacak; yeni bir krallık, kayıp bir anne ve Velmal'in kontrolünde altı yeni Canavar... Tom yalnızca bir krallığı kurtarmak için değil, ona en yakın kişilerin hayatını kurtarıp, sevginin gücünün kötülükten üstün olduğunu ispatlamak için savaşıyor. Peki, sevgi gerçekten de kötülüğü yenebilir mi? Tom bunu ancak güçlü kalarak ve umudun ateşini hep canlı tutarak öğrenebilir. Umalım da bu ateşi hiçbir hain rüzgâr söndüremesin...

Sevgilerimle,

Çırak Mark

GİRİŞ

Toby, kazmasını eline alınca acıyla yüzünü buruşturdu. Ellerindeki yaralar su toplamıştı. Önündeki duvarı bile zorlukla görebiliyordu. İçi öfkeyle doldu ve duvara her zamankinden daha sert vurmaya başladı. Kazmasını savurdukça çıkan ses, arkadaki işçilerin kazma sesleriyle ve onları tutsak eden zincirin şangırtısıyla birleşip yankılandı.

Daha çok altın... Toby, yorgun argın düşündü. *Tüm bu zenginlik Kayonya'nın Altın Vadisi'nden akıp gidiyor... Tıpkı bir nehir gibi...*

Omuzlarındaki ağrıyı dindirmek için işine biraz ara verdi. Arkasındaki esir dostlarının inlemelerini ve söylenmelerini duyabiliyordu.

Kasabanın zenginliği sürdükçe hiçbirinin umurunda değiliz. Kazmayı, sapını kırmak istiyormuşçasına daha sert vurdu. *Ama benim umurumda...*

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yanında çalışan Jed'in fısıltısını duyan Toby, yerinden zıpladı. "İşinin başına dön çabuk, yoksa efendi seni cezalandırır."

Toby'nin öfkesi, yüreğindeki korkuyla savaşıyordu. Ayağa kalkıp dimdik durdu

ve yüksek sesle, "Ne yaparsa yapsın!" dedi. "Artık bir köle olmaktan bıktım. Hepinizi buradan kurtaracağım! Kim benimle geliyor?"

Tekrar sallanmaya başlanan kazmaların sesinden başka yanıt gelmedi. Toby, diğer kölelerin korkusunu hissedebiliyordu. Sanki

Toby orada yokmuş gibi davranıyorlardı. Neden böylesine korktuklarını anlayabiliyordu. Efendileri, etrafta aniden yankılanan bir çığlıkla ortaya çıkana dek sinsice aralarında dolaşırdı.

Jed alçak sesle, "Aptal olma!" dedi. Arkadaşının kazmasını savurduğunu zorlukla görebiliyordu. "Buradan kaçış yok. Efendi bize benzemez. Şu an bile bizi gözetliyor olabilir." İkisi de korkuyla etrafa bakındılar.

Toby ürperdi. Madenlere indikleri ilk günleri hatırlıyordu. Efendi, ona karşı gelenleri bir anda alıp götürmüştü. Pek çok işçi böyle aniden ortadan kaybolmuş, bir daha da hiçbirinden haber alınamamıştı.

Toby'nin kolları acıyla sızlıyor, alnından süzülen ter damlaları gözlerini yakıyordu.

Artık buna daha fazla dayanamayacağım, diye düşündü. *Tehlikeyi göze alıyorum...*

Kazmasını tartıp "Belki bununla zinciri kırarım," diye söylendi. "Ve eğer yeterince hızlı koşarsam efendi beni yakalayamadan kurtulabilirim. Belki..."

Jed'in omzunu yakaladığını hissedince, düşünceleri yarıda kaldı.

"Saçmalama!" diye mırıldandı Jed. "Efendi seni görmeden çabuk işinin başına dön!"

Toby, öfkeyle Jed'in elini çekti. "Madem öyle, sen burada kal. Ben esir olmaktansa kaçarken ölmeyi tercih ederim."

Zincirine art arda darbeler indirmeye başladı. Çıkan kıvılcımlar birbirini izledi ve zincir, nihayet kırıldı.

En sonunda özgür kalacağım, dedi Toby kendi kendine.

Madenin her yerinden fısıltılar geliyordu artık.

"Yapma!"

"Hepimizin başını derde sokacaksın!"

Toby, esirlerin itirazlarını duymazdan geldi. Zincirinden kurtulunca eğilip yeri yoklayarak duvardan adım adım uzaklaşmaya başladı. Tünelin sonunda, hepsinin gece uyumaya gittiği mağaraya

varmadan önce, dışarıya açılan bir havalandırma vardı. Ardında kalan işçilerin sesi, gitgide azaldı. Havalandırmaya ilerlerken artık tek duyabildiği kendi nefesiydi.

Tünel boyunca göz gezdirdi. Etrafını daha iyi görebilmek için gözlerini kırpıştırmak zorunda kalıyordu. Duvarları aydınlatan soluk, gri ışığı seçebiliyordu artık.

Görüşüm şimdiden düzelmeye başladı, diye düşündü. *Sonsuza dek kör kalmayacağım!*

Havalandırmaya yaklaştıkça etraf daha da aydınlanıyordu. Sonunda havalandırmanın altına geldiğinde, yukarıdaki mavi gökyüzünü görebildi.

Çatlaklara tutunarak tırmandı. Önceleri ağırlığını vereceği çıkıntı bulmakta

zorlanıyordu ama sonra daha kolay tırmanmaya başladı. Mavi gökyüzü, her geçen saniye daha da büyüyordu.

Geldim sayılır... diye düşünüyordu ki... aniden vahşi bir çığlık duydu. Ses duvarlarda yankılanırken Toby, korkuyla donakaldı.

"Efendi..." dedi boğuk bir sesle.

Aşağıya baktığında, iki dev kanadın ona doğru yaklaştığını gördü. Kanatları simsiyah, gözleri ise parlak turuncu renkte, dev bir yarasaydı bu. Yarasa ağzını açtığında kılıç kadar keskin dişleri ortaya çıktı. Toby, onları tekmelemeye çalışsa da dev dişler, göz açıp kapayıncaya kadar omzuna saplandı. Acı bir çığlık atan Toby aşağı düşmeye başladı ve *güm!* diye yere çakıldı.

Ümitsizce sürünmeye çalışsa da artık çok geçti. Toby, üzerinde yükselen korkunç dişlerin parıltısını görebiliyordu. İstese de gözlerini kaçıramıyordu onlardan. Görüşünün düzelmemiş olmasını dilerdi. Böylece efendinin ona yaptıklarını görmemiş olurdu.

BİRİNCİ BÖLÜM
KUZEYE UZANAN YOL

Tom, kötü kokudan ötürü yaşaran gözlerini silerken "Tarlalardan ne kadar çabuk çıkarsak bu kokudan o kadar çabuk kurtuluruz," dedi.

Başını sallayan Elenna, "Hadi, çabuk olalım o halde," diye karşılık verdi.

Tom, kokuyu engellemek için burnunu tıkadı. Kemirgen Yaratık Muro'yla beraber yel değirmenini de yok etmiş, berbat koku,

bu sayede dağılmaya başlamıştı. Ama yeterince hızlı dağılmıyordu.

Elenna'nın kurdu Gümüş, dar çemberler çizerek koşuşturuyor, Tom'un atı Fırtına ise sabırsızca dizginlerini savuruyordu. Anlaşılan hayvan dostları da mısır tarlasından kurtulmayı dört gözle bekliyordu.

Tom, "Kayonya'da tamamlayacağımız dört Görevimiz daha var," diye devam etti. "Bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız."

"Doğru," dedi Elenna. "Ve böylece Avantia'ya dönebiliriz."

İç çeken Tom, "Eve dönmek çok güzel olurdu... ama henüz buradan ayrılamayız, yenmemiz gereken Canavarlar var!" dedi. "Hadi, şimdi nereye gideceğimizi öğrenelim."

Avantia Tılsımı'nı koynundan çıkardı ve üzerinde belirmeye başlayan sihirli yolu inceledi. Bir sonraki Göreve giden yoldu bu. "Bize, kuzeydeki dağlara gitmemizi işaret ediyor," dedi Tom.

Elenna tılsıma daha yakından bakarken birkaç harf daha belirdi. "Altın Vadi," dedi Elenna yüksek sesle.

Harflerin hemen yanında tuhaf, kızıl bir mücevher vardı. "Bulmamız gereken malzeme bu olmalı," diye ekledi Tom.

Freya'nın, yani Dişi Canavar Ustası'nın, onun annesi olduğunu öğrenmesinin üzerinden çok geçmemişti. Fakat Freya, şu an kötü büyücü Velmal'in büyüsünün etkisindeydi ve Tom'un, onu özgür bırakacak iksiri yaratabilmek için altı malzeme bulması gerekiyordu. Ne var ki bu

malzemeler Kayonya Krallığı'nın dört bir yanına dağılmıştı ve hepsini birer Canavar koruyordu.

Elenna, "En azından Altın Vadi burası kadar berbat kokmuyordur," dedi. Kokuyu dağıtmak için elini burnunun önünde sallayıp duruyordu.

Tom haritayı yakından incelerken, "Haklısın," diye karşılık verdi. "Altın Vadi'den çevreye pek çok nehir ve su kaynağı yayılıyor."

Tılsımı göğsüne yerleştirip hızla Fırtına'nın eyerine atlayarak "Hadi yola koyulalım," dedi ve Elenna'yı yanına çekti. Ardından çoktan arayı açmış olan Gümüş'e yetişmek için Fırtına'yı dörtnala sürmeye başladı.

Mide bulandıran kokuyu arkalarında bırakır bırakmaz rahatladı. Yüzünü okşayan esinti soğuk ve ferahtı.

Ama güneş hızla battı, gökyüzü kızıl ve altın renklere büründü. Hava her saniye biraz daha kararıyor, yıldızlar ikişer üçer ortaya çıkıyordu. Nihayet hava tamamen kararınca, üç minik ay da yükselip tablodaki yerini aldı. Ne var ki ayların ve yıldızların ışıkları, yollarını aydınlatmaya yetmiyordu.

Tom, öfkeyle "Bu karanlıkta yola devam edemeyiz," dedi. Anlaşılan Kayonya'da güneş, canı ne zaman isterse o zaman doğup batıyordu.

Elenna, "Fırtına ve Gümüş de yavaşladılar zaten," diye işaret etti. "Uyku vaktinin geldiğini düşünüyorlar sanırım."

Tom, hayvanlara bakınca Elenna'nın haklı olduğunu anladı. Fırtına, başını iyice eğmişti. Genellikle hoplaya zıplaya önden ilerleyen

Gümüş ise bezgin adımlarla atın yanında yürüyordu.

"O halde kamp kursak iyi olacak," dedi Tom. "Fakat güneşin tekrar ne zaman doğacağını bilmemek çok can sıkıcı. Gece, Avantia'daki iki gece kadar da sürebilir, iki dakika da..."

Elenna, "Böyle bir krallıkta Görevleri nasıl tamamlayabiliriz ki?" diye sordu.

Eyerden yavaşça inen Tom, "Her zaman olduğu gibi, bunun da bir yolunu bulacağız," dedi. Ardından kamp kurmaya koyuldular.

Tom, karanlık gökyüzüne bakıyordu. Gözlerinin önünde aniden bir yüz belirdi. Freya'nın yüzüydü bu...

Yüz hatları tanıdık, bir o kadar da yabancıydı. Tom, annesini görünce rahatlamalıydı aslında ama bunun yerine dehşete düşmüştü. Son gördüğünde güçlü ve güzel olan bu yüz, şimdi alev rengi çatlaklarla doluydu. Sanki annesi, içten içe yanıyordu. Freya, aniden acıyla haykırmaya başladı.

Anne, dayan! İksiri getirince kurtulacaksın!

Tom elini uzatıp annesini yakalamaya çalıştığında Freya'nın yüzü bir sis gibi dağılıp yok oldu. Tom aniden altındaki soğuk çimenleri ve bacaklarını saran örtüyü hissetti. Hemen yanında Elenna, kendi örtüsüne sarınmış, yatıyordu. Fırtına ve Gümüş ise az ötede uyuyorlardı.

Sadece kötü bir rüyaydı bu gördüğü... Velmal'in, Tom'un moralini bozmak için gönderdiği bir kâbus...

Tom'un içi öfkeyle doldu. Hızla ayağa fırlayıp kılıcını kaldırdı ve dağların arasında belirmekte olan, günün ilk ışıklarına döndü yüzünü.

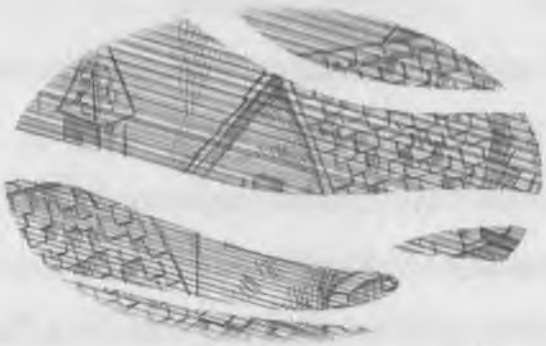
"Kork benden Velmal!" dedi.

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe annemi senin kötü büyünden kurtarmak için savaşacağım!"

İKİNCİ BÖLÜM
ALTIN VADİ

"Elenna, acele etmeliyiz!" dedi Tom. Bir yandan Elenna'yı uyandırmaya çalışırken, bir yandan da Fırtına'yı eyerliyordu. "Freya'nın zamanı azalıyor!"

Elenna hemen ayağa fırladı ve toparlanıp yola koyuldular. Tom uyanık kalmak ve dizginleri elinde tutabilmek için olağanüstü bir çaba sarf ediyordu. Kolları ve bacakları,

yorgunluktan sızlıyordu. Gördüğü korkunç rüya, bütün enerjisini alıp götürmüştü sanki.

Elenna'nın durumunun da onunkinden farklı olmadığını görebiliyordu. Eyerin üzerinde başını Tom'a yaslamış, kelimeler ağzından zorlukla dökülüyordu.

Güneş gökyüzünde hızla yükselince Tom, o günün de kısa süreceğini anladı. Yollarını kesen dar bir dereyle karşılaştıklarında durdular.

"Burada dinlenip bir şeyler yesek iyi olacak," dedi Tom.

Elenna, yanıt vermeden aşağı atladı ve derenin yanında diz çöküp elini yüzünü yıkadı. Tom da Fırtına'yı suyun kenarına sürünce Gümüş peşlerine takıldı.

Kurt, dereden su içtikten sonra

Fırtına'nın yanına koştu ve burnuyla atın bacaklarını dürttü. Sallanan kuyruğu, Fırtına ile oyun oynamak istediğini gösteriyordu. Fırtına ise toynaklarından birini sertçe Gümüş'e doğru savurdu. Kurt, çevik bir hareketle geri sıçradı.

Elenna, "Fırtına, kes şunu!" diyerek atı azarladı.

Tom ise öfkeyle araya girdi; "O halde Gümüş'e söyle de onu rahatsız etmeyi bıraksın."

Elenna tam Tom'a yanıt verecekti ki ellerini ağzına götürüp kapattı.

Dehşete düşen Tom, kaygıyla ona baktı. *Neler oluyor? Biz asla kavga etmezdik!* diye düşündü. "Özür dilerim Elenna," dedi sessizce. "Kayonya'nın gecesi gündüzü

belli olmadığından doğru düzgün uyku uyuyamaz olduk ve iyice huysuzlaştık."

"Haklısın," diye yanıtladı Elenna. "Ben de özür dilerim."

Tom, tartışma bittiği için mutlu olsa da eyerden yiyecek almaya giderken kendini yeniden huzursuz hissetmeye başladı.

Kayonya'da sadece iki Görevin ardından böyle olduk. Arkadaşlığımız buradaki onca göreve dayanabilecek mi? dedi kendi kendine.

Tom ve dostları, Altın Vadi'ye giden yola ulaşana kadar iki gündüz ve iki gece daha geçti. Vadinin yolu, bir nehrin yanından ilerliyordu. Tom, uzunca bir süre akıntıya göz gezdirdi.

"Hiç böylesine hızlı akan bir nehir görmemiştim," dedi. "Ve ne olduğunu bilemediğim bir gariplik daha var bu nehirde..."

"Haklısın," diye yanıtladı Elenna. "Sanki..." Cümlesini tamamlayamadan şaşkınlıkla çığlık attı. "Tom! Şuraya bak!"

Bakışlarını Elenna'nın gösterdiği yere çeviren Tom, nehrin yüksek kayalıktan akan bir şelaleye bağlandığını gördü. Bir süre, bu manzaradaki tuhaflığı anlamaya çalıştı. Ne olduğunu fark edince ağzı açık kaldı. Şelale kayalıktan aşağıya değil, *yerden yukarıya doğru akıyordu.*

"Nehir tersine akıyor... Bu imkânsız..." diye söylendi Tom. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sanki onu

gözetleyen biri vardı. Hızla etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi. "Tabii işin içinde kara büyü varsa başka..."

Elenna, "Belki bu da Kayonya'nın tuhaflıklarından biridir," dedi. Şaşkınlıkla şelaleye bakmaktan kendini alamıyordu. "Ama yine de ne olur ne olmaz diye gözlerimizi dört açsak iyi olur."

Gümüş'ü fazla uzaklaşmasın diye yanına çağırdı ve Fırtına'nın sırtında, şelalenin döküldüğü yere tırmanmaya başladılar. Şelalenin etrafı kalın çalılar ve keskin kayalarla kaplıydı. Yaklaştıkları zaman, yukarıya doğru yükselen dar bir patika gördüler.

Fırtına'nın sırtından inen Tom, "Bu yol tehlikeli gözüküyor," dedi Elenna'ya. "Ben

Fırtına ile gideceğim, sen aşağıda kal ve arkamızı kolla."

Kalkanını kaldırıp şelaleye çıkan yolu tırmanmaya başladı. Bu gevşek taşların üzerinde yürümek çok güçtü ve saldırıya uğrarlarsa kendini pek koruyamayacaktı.

Tepeye ulaştığında derin bir nefes aldı ve önünde uzanan Altın Vadi'yi görünce rahatladı. Yol, yukarıda da nehrin yanından ilerliyor ve vadinin ilerisindeki dev gölün etrafında ikiye ayrılıyordu.

Ancak Tom'un rahatlaması kısa sürdü. Önünde uzanan manzarada canını sıkan bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bir süre anlayamadı.

Sonra arkasına dönüp, "Yukarı gelebilirsiniz," diye seslendi Elenna'ya.

Gümüş ile birlikte tepeye çıkan Elenna, "Ne oldu?" diye sordu. "Endişeli görünüyorsun."

Tom, "Bir terslik var," diye yanıtladı. Boynundaki tılsımı yeniden çıkardı ve "Baksana," diyerek önünde uzanan yolu işaret etti. "Bu yolun bizi bir şehre getirmiş olması gerekiyordu. Haritada binalar ve yollar görünüyor. Ama önümüzde başka bir şey yok... Sadece göl var."

Tom'un omzunun üzerinden tılsımı inceleyen Elenna, "İçimde kötü bir his var," diye mırıldandı.

Tılsımı tekrar giysisinin içine gizleyen Tom, "Ama harita, şimdiye dek bizi hiç yanıltmadı," dedi.

Yeniden Fırtına'nın sırtına çıkıp

Elenna'yı yanına çekti. İkisi, birlikte vadiye doğru ilerlediler. Göle yaklaştıkça Tom, suyun yüzeyini bulandıran bazı karaltılar olduğunu fark etti. Gerçeği anladığı an, tüyleri diken diken oldu.

Fırtına'yı hızla gölün yanına sürüp eyerden aşağı atladı. Elenna da onu takip etti. Suyun altında belli belirsiz şekiller vardı.

"Elenna, şuraya bak!" dedi Tom heyecanla. "Şu çıkıntı, tıpkı bir evin çatısına benziyor, değil mi? Şuradaki dallar da ağaçların tepesi olmalı."

Gözlerini kısarak bakan Elenna, "Evet..." dedi. "Ben de şurada bir ahır ve bir pazar tezgâhı görüyorum sanki..." Sonra heyecanla bağırmaya başladı. "Tom! Burada *sular altında kalmış* bir şehir var!"

Tom, "Ama bu nasıl olabilir?" diye sordu.

Yan yana dizlerinin üstüne çöktüler ve su altındaki şehri daha yakından incelemeye başladılar. Gümüş ise şüpheyle suyu kokluyordu.

Elenna, kurdunun boynunu okşayıp "Sakın içme oğlum," diye uyardı onu.

Tom, aşağıdaki binaları seçebiliyordu. "Şu duvara bakar mısın?" diyerek su altındaki binaları çevreleyen dev bir yapıyı işaret etti. Gri taşları, altın parçalarıyla süslüydü. "Birileri bu duvarı sudan korunmak için yapmış. Burası bir göle benziyor ama birileri nehrin yönünü bilerek buraya çevirmiş."

Elenna'nın gözleri hayretle açıldı. "Biri neden koskoca şehri sular altında bırakmak istesin ki? Ve burada yaşayan insanlara ne oldu?"

Tom da kendine aynı soruyu soruyordu. Sonra başını salladı. "Bunun için endişelenecek zamanımız yok," dedi kararlılıkla. "Başarmamız gereken bir Görev var."

Yeniden tılsıma baktı. Yolları vadinin derinliklerine doğru ilerliyor, kuzeydeki kayalık bölgeye uzanıyordu. Bu bölge de başka bir gölün yanındaydı.

Tılsımdaki ikinci gölün üzerinde, yavaş yavaş bir yarasa şekli oluştu.

Tom, "İşte sıradaki Canavar!" diye bağırdı.

Canavarın ismi haritada belirince Tom, tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti:

Sivri Diş.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KÖR MADENCİ

İkinci göle uzanan yolda ilerlerken dizginler bu defa Elenna'nın elindeydi. Çünkü Tom bir elinde kılıcı, diğerinde kalkanıyla gelebilecek saldırılara karşı tetikte bekliyordu. Yolun sonu tekrar nehre bağlanıyordu. Tom ve Elenna, nehir yatağının kupkuru olduğunu görünce şaşırarak birbirlerine baktılar.

Elenna, "Burada ne oldu acaba?" diye sordu.

Tom, dikkatle kurumuş nehir yatağına bakarak, "Bilmiyorum," dedi. "Belki buna Velmal'in büyüsü neden olmuştur."

Fırtına, aniden durdu. Eyerde sarsılan Elenna, "Ne oldu?" diye seslendi. "Neden durduk?"

Birden neden durduklarını anladı. Haritada gösterilen büyük gölün yerinde yeller esiyordu. Onun yerine kocaman, bomboş bir çukur vardı.

Tom, "Çukurun içi bir zamanlar suyla doluydu sanırım," dedi. "Ama şimdi tamamen kurumuş." Çukurun diğer ucunda, tünellere benzeyen delikler bulunuyordu. Tom, "Şu tünellere bakılırsa birisi bütün gölü boşaltıp şehri sular altında bırakmış," diye devam etti.

"Ama bunun neden olduğunu hâlâ anlamıyorum," dedi Elenna.

Tom, "Belki de bu tüneller madenlere çıkıyordur," diye fikir yürüttü.

Tam cümlesini bitirmişti ki kayalardan gelen bir toynak tıkırtısı ve araba tekerleği gıcırtısı duydu. Aşağı baktığında çukurda, tekerlekleri gıcırdayarak ilerleyen bir yük arabası gördü. Çukur boyunca bir yılan gibi kıvrılarak uzanan yolda ilerleyen bu araba, bir at tarafından çekiliyordu. Atın yanında yürüyen sürücü, dizginleri sıkıca kavramıştı.

"Belki bu adam bize olup biteni anlatabilir," dedi Tom. "Hadi ona yetişelim."

Elenna, Fırtına'yı dikkatle yokuş aşağı sürerken derin çukur ve çatlaklardan uzak durmaya çalışıyordu. Çünkü Fırtına, böyle dik bir yolda kolayca sakatlanabilirdi.

Gümüş hızlanarak öne geçti, zaman zaman durup havayı kokluyordu. *Gümüş*

yaklaşan tehlikeyi daima fark eder, diye düşündü Tom. *Ve eminim tehlike çok yakınımızda!*

Arabaya yaklaştıklarında, içinin çekiç ve kazmalarla dolu olduğunu gördüler. "Demiştim," diye fısıldadı Tom. "Burada bir maden var."

Tom ve Elenna fısıldaşırken, arabanın sürücüsü aniden durup başını onlara doğru çevirdi. Geniş yüzlü, kızıl saçlı ve iri kıyım bir adamdı. "Kim var orada?" diye seslendi.

Tom, son derece sessiz yaklaşmalarına rağmen adamın onları duymuş olmasına

şaşırdı. Ama onu daha çok şaşırtan şey, adamın sesindeki tedirginlikti.

Tom, Elenna ve Fırtına ile birlikte arabanın yanına gelince, "Biz yalnızca

gezginiz," diye yanıtladı. Gözleri arabadaki kazmalara takılmıştı. "Biz... Şey... Buradaki madeni arıyoruz..." dedi.

Elenna, "Evet, burası maden mi?" diye ekleyerek oyunu devam ettirdi.

Madencinin yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kapkara olmuş dişleri ortaya çıktı. "Hah, sizler yeni işçiler olmalısınız," dedi.

Tom, adamın yüzünde bir gariplik olduğunu sezmişti. Yakınına geldi ve adamın gözlerindeki gri perdeyi fark etti. *Madencinin gözleri görmüyordu!*

"Neyse ki *ikinizi* gönderdiler!" dedi adam. "Toby'nin başına gelenlerden sonra adam eksiğimiz vardı. Yani... Onu kaybettiğimizden beri..."

Ürperen Tom, "Toby'ye ne oldu?" diye sordu.

Madencinin gülümsemesi kayboldu. "Boş verin," diye kestirip attı. "Beni takip edin de yolu göstereyim."

Elenna, yeniden arkasına oturan Tom'a bakarak endişeyle konuşmaya çalıştı. "Sen niye?.."

Ama Tom, ona susmasını işaret etti. Eğer madenci körse, bir fısıltıyı bile kolayca duyabilirdi.

Tom, Elenna'nın kafasının karıştığını hissetti. Canavarın peşine düşmeleri gerekirken neden madene girdiklerini anlamaması normaldi. Tılsımı çıkarıp üzerindeki resmi işaret etti. Boş gölün üzerinde ortaya çıkan Sivri Diş'in resmini gören Elenna'nın gözleri büyüdü. Artık planı o da anlamıştı.

Madenci, atını çukurun içine doğru sürdü. Fırtına'nın sırtındaki Tom ve Elenna,

Gümüş'le beraber adamı takip etmeye başladılar. Tom, adamın izleri takip ederek atına yol gösterebilmesine hayran kalmıştı.

"Gözleri görmüyor," diye fısıldadı Elenna'ya. Sözlerinin arabanın gürültüsünden duyulmayacağını umuyordu. "Ama yolu öyle iyi biliyor ki ayağı bir kez bile takılmadı."

Elenna başıyla onayladı. "Atı da bu yolu ezberlemişe benziyor."

Arabayı çeken at artık iyice yaşlanmış ve yorgun düşmüştü. Sanki bütün ömrünü bu arabayı bir aşağı bir yukarı çekerek geçirmiş gibiydi.

Tom adama, "Gözlerin görmezken madende çalışmak zor olmuyor mu?" diye sordu.

Adam omuz silkti. "Aşağısı zaten

karanlık... Gözlerimi de aşağıda uzun süre çalışmaktan kaybettim. Bununla kalsa iyi..." diye ekledi. Sonra aniden nefesini tuttu ve durup etrafına kulak kesildi. Sanki Tom'un duyamadığı bir sesi dinliyordu. Ardından sözlerine, "Yine de bu bedeli ödemeye *değer*," diye devam etti.

Tom ve Elenna şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Adamın sesi korkmuş gibi çıkıyordu. *Neden şikâyet ettiğini kimsenin duymasını istemedi? Burada bizden başka kimse yok ki?*

Tünelin başına yaklaşıyorlardı. Fakat madencinin atı dönemeçte gevşek bir taşa basınca bileği incindi. Onu arabaya bağlayan tahta çubuklar olmasaydı yere yuvarlanacaktı.

Kederle haykırarak atın toynağına doğru

eğilen madenci, onu dikkatle yoklayarak "Sakatlanmış!" dedi.

Fırtına'nın sırtından inen Tom da atın toynağını incelemeye koyuldu. At yere basamıyordu. Basmayı deneyince de canı yanıyor, ter içinde kalıp gözlerini iri iri açarak acıyla kişniyordu.

"İyileşecek," dedi Tom. "Ama bacağını sarmalıyız ve bir süre dinlenmeli." Bu

haberin madenciyi rahatlatacağını umuyordu.

"Ama teslimatı nasıl yapacağım?" diye sordu madenci. Yüzü bembeyaz olmuş, alnı ter damlacıklarıyla dolmuştu. "Efendi çok kızacak!"

Tom, "Eminim anlayış gösterecektir," dedi.

"Yoo, Hayır! Mümkün değil!" diyen madenci, üzüntüyle ellerini ovuşturuyordu; dokunsalar ağlayacak gibiydi. "Eğer aletleri zamanında dağıtamazsam beni cezalandırır!" diyerek dizlerinin üzerine çöktü. "Bana yardım etmelisiniz!"

Tom başını kaldırıp Elenna'ya bakınca onun da kendisi gibi şaşırdığını gördü. *'Efendi' dedikleri her kimse, işçilerini bu hale getirebildiğine göre gerçekten çok korkunç olmalıydı,* diye düşündü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
MADENİN DERİNLİKLERİNE DOĞRU

"Tabii ki sana yardımcı oluruz," dedi Tom. "Arabayı madene götürmek için atımı ödünç alabilirsin."

Madencinin rahatladığı, yüzünden anlaşılabiliyordu. "Çok... Çok teşekkür ederim," dedi kekeleyerek. "Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım."

Madenci, el yordamıyla atın koşumuna

uzanıp bağlarını çözdü. Elenna, dizginlerinden tuttuğu atı arabadan çıkardıktan sonra Tom, onun yerine Fırtına'yı bağladı.

Atının burnunu okşayarak, "Kusura bakma oğlum," dedi. "Biliyorum, sen yük beygiri değilsin ama biraz dişini sıkman gerekecek."

Fırtına, toynaklarını yere vurup uzun uzun kişnedi.

Bu defa yolu Tom göstermeye başladı. Fırtına'yı çukurların arasından dikkatle geçiriyordu. Madenci kendi atının yanında, Elenna ise Gümüş'le beraber ilerliyordu.

Tom, adama yardım edebildiği için memnundu fakat içinde bir korku vardı.

Hiçbir insan, madenciyi böylesine korkutamaz... Bunu ancak bir Canavar yapabilir, diye düşündü.

Ardından, "Sivri Diş..." diye mırıldandı.

Yolun sonuna geldiklerinde, madenci onları rayların sonuna götürdü. Yol, karanlık tünellerden birine girip gözden kayboluyordu. Neredeyse hurdaya dönmüş birkaç araba daha rayların üzerinde bekliyordu.

"Akıllıca bir yöntem," dedi Tom.

"Avantia'da benzerlerini görmüştüm," dedi Elenna. Hemen önündeki Gümüş ise ısrarla arabayı kokluyordu.

"Ben de," diye yanıtladı Tom. "Ama sık karşılaştığım bir şey değildi." Sonra madenciye dönüp "Aletleri madene böyle mi indiriyorsunuz?" diye sordu.

"Aynen öyle," diye yanıtladı adam. "Aletleri, diğer gereçleri, işçileri... Ve siz de bu yoldan gideceksiniz."

Tom heyecanlanmıştı. *Canavara yaklaşıyoruz,* dedi kendi kendine.

Fırtına'yı çözüp girişin yakınındaki bir ağaca bağlarken, "Sen aşağı inemezsin oğlum, bizi burada beklemelisin," dedi.

Fırtına burnuyla Tom'un omzunu dürttü.

"Gümüş de onunla kalmalı," diye ekledi Tom.

Ama arkasına döndüğünde Gümüş'ün çoktan en öndeki arabaya atladığını ve dili dışarıda Elenna ile ikisini beklediğini gördü.

"Gümüş, çık dışarı, çabuk!" dedi Elenna.

Ancak kurt, hareket etmedi.

Tom sırıtmaktan kendini alamadı. "Sadakatine gerçekten diyecek yok," dedi. "Ayrıca keskin burnu aşağıda işimize yarayabilir."

Elenna iç çekti. Arabaya atlarken, "Peki, peki," dedi. "Ama sıkışmamız gerekecek."

Araç gereçleri arabaya boşaltan madenciye veda ettiler ve Tom arabayı itmeye başladı. Araba iyice hızlanınca vargücüyle koşup içine atladı.

Madencinin arkalarında yankılanan sesini duyabiliyorlardı. "Bol şans! Birbirinize göz kulak olun!"

Araba, rayların üzerinde ilerlemeye başladı. Biraz sonra meşalelerle aydınlatılmış tünele girdi. Kıvrılarak ilerleyen yolu aydınlatan gün ışığı giderek azaldı. Daha da derinlere indiklerinde meşalelerin alevlerinden başka ışık kalmamıştı. Tom, arabanın iki yanına tutundu ve tünel zemininde bulunan girinti çıkıntıların üzerindeki bu hızlı yolculuktan zevk almaya çalıştı.

Bu sırada Elenna'nın, kolunu tuttuğunu

hissetti. "Tom, eğer diğer madenciler kör adamdan daha fazla soru sorarsa onlara ne söyleyeceğiz?"

"Haklısın," dedi Tom. "Madenin ortasına inmeden önce durmalıyız."

Ne kadar zamanları kaldığını bilmiyordu çünkü arabayla epeyce aşağıya inmişlerdi zaten.

Yolculuklarına son hızla devam ederken Tom, dikkatle arabanın önüne tırmanıp, ellerini sıkıca iki yana kenetledi. Ayaklarını

metal raylara sürtüp aracı yavaşlatırken Elenna, onu sıkı sıkı tutuyordu. Biraz sonra araba iyice yavaşlamaya, gıcırdayan tekerleklerden çıkan kıvılcım, duvarları aydınlatmaya başladı.

Gıcırdamanın sona ermesiyle uzaktan gelen sesleri duymaya başladılar. Bunlar art arda indirilen kazmaların sesleriydi. "Diğer madenciler," dedi Tom. "Sessiz olmalıyız."

Elenna, başıyla onayladı. Arabadan aşağı atlayınca Gümüş de onu takip etti. Tom,

tünelden aşağıya doğru yol göstermeye devam etti. Raylar, ileride ikiye ayrılıyor, biri karanlık bir tünele girerken, diğeri meşalelerle aydınlatılmış bir başka tünele doğru uzanıyordu. Tom ve Elenna, aydınlık tünelden gitmeye karar verdiler.

Sesler, her geçen saniye daha da yükseliyordu. Tünelin sonunda kan kırmızı bir ışık belirdi ve yol, genişçe bir mağaraya açıldı. Tavandaki birkaç delikten parlak gün ışığı sızıyor, içeriyi dolduran kızıl ışığı ok gibi delip geçiyordu. Tom ile Elenna, kendilerini duvara yapıştırıp içeriyi gözlemeye başladılar.

Sonra Elenna, "Bak!" diye fısıldadı.

Düzinelerce adam, tüm güçleriyle duvarları kazıyorlardı. Omuzları düşmüştü,

kazmalarını yavaş ve rastgele sallıyor; yoruldukları her hallerinden belli oluyordu. Madenciler bir kısmı yere saçılan metalleri çuvallara doldururken yansıyan ışıltıyı fark eden Tom'un gözleri, iri iri açıldı.

Hemen dirseğiyle Elenna'yı dürtüp "Burası bir altın madeni!" diye fısıldadı.

Başka bir grup adam, çuvalları yüklenip raylarda bekleyen arabalara diziyorlardı. Her birinin eli, önündeki işçinin omzundaydı ve mağara boyunca zorlukla ilerliyorlardı.

Tom'un ağzı açık kalmıştı. Fısıltıyla "Madencilerin *hepsi* kör!" dedi.

"Ama bu nasıl olur? Bunun sebebi ne olabilir?" diye mırıldandı Elenna.

Gözleri kızıl ışığa alışmaya başlayan

Tom, bu ışığın karşı duvara gömülü olan kızıl mücevherden yayıldığını fark etti. Mücevherin hemen üstünde turuncu renkte iki parlak göz vardı.

Tom'un eli kılıcına uzandı. *Bunlar Canavar Yarasa'nın gözleriydi!*

BEŞİNCİ BÖLÜM
KÖR EDEN CANAVAR

Tom, kızıl ışıkta görebilmek için gözlerini kısınca tavandan aşağı sarkan dev yarasayı ve kalın kanatlarını fark etti.

Demek 'efendi' dedikleri Sivri Diş buymuş, dedi kendi kendine.

Mağaranın öte yanındaki esirlerden biri, aniden kazmasını düşürdü ve geriye doğru sendeleyerek yere yığıldı. Elenna ona yardım etmek için öne atıldıysa da Tom

arkadaşını bileğinden yakaladı. "Bir şey yapamamak çok zor, biliyorum," dedi. "Ama kendimizi Canavara göstermemeliyiz."

Elenna, istemeye istemeye başını salladı ve Gümüş'e de işçiden uzak durmasını işaret etti. Tom, bakışlarını yeniden madene çevirdi. İşçilerin hiçbirinin adamın yardımına koşmadığını görünce dehşete kapıldı.

Biri, "Ayağa kalk, Zak!" diye bağırdı.

Bir diğeri ise, "Çalışmaya devam etmek zorundasın!" diye ekledi.

Ama arkadaşlarına seslenirken bile çalışmayı bırakmıyorlar, kazmalarını mağaranın duvarına vurmaya devam ediyorlardı.

"Korkularından işi bırakamıyorlar," diye mırıldandı Tom. "Tıpkı dışarıdaki adam gibi..."

Yerdeki işçi, tüm gücünü toplayıp ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat ne zaman doğrulur gibi olsa geriye yuvarlanıyordu. Tom, işçinin yüzündeki ümitsizliği bu mesafeden bile görebiliyordu.

"Öylece *duramayız*," diye fısıldadı Elenna. Sesi acı doluydu.

Tom yanıt veremeden, kulakları sağır eden bir çığlık mağaranın içinde yankılanmaya başladı ve Sivri Diş, kızıl ışığı yararak inişe geçti. Saçları, yarasanın yarattığı rüzgârla uçuşan Tom, tünelin duvarına yaslanıp gölgeye gizlendi. Dev yarasanın turuncu gözleri delirmiş gibi parlıyor, sivri kulakları seğirip duruyordu.

"Sivri Diş!" diye fısıldadı Elenna.

Dişlerini ve pençelerini ortaya çıkaran Canavar, yerdeki işçinin üzerine çöktü.

Tom'un gözleri aniden kararmaya başladı. Sanki etrafı gri bir sisle sarılmıştı.

Elenna'nın, koluna dokunduğunu

hissetti. Kız, "Neler oluyor?" dedi heyecanla fısıldayarak. "Göremiyorum!"

Tom görüşü düzelene kadar öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. Yeniden mağaraya baktığında yarasa da işçi de ortadan kaybolmuştu.

Diğer işçiler bu korkunç olay sırasında bile çalışmaya ara vermemişlerdi. Hatta kazmalarını eskisinden daha hızlı vuruyorlardı artık.

Elenna'nın yanındaki Gümüş ise dimdik duruyordu. Tüyleri kabarmıştı ve hırlayarak mağarayı süzüyordu. Sivri Diş, dev bir yarasa olabilirdi ama Gümüş ondan korkmamıştı.

Elenna, "Senin gözlerin de karardı mı?" diye fısıldadı.

Başını sallayan Tom, "Dışarıdaki maden-

cinin gözleri görmüyordu," dedi. "Ve buradaki işçiler de göremiyor. Bu, Sivri Diş'in işi olmalı. O, tavandan aşağı indiğinde görememeye başladık, sen de fark ettin mi?"

"Evet... O gider gitmez de düzeldik," diye ekledi Elenna.

Sözlerine devam eden Tom, "Normal yarasaların gözleri iyi görmez," dedi. "Fakat Sivri Diş'inkiler *görüyor*. Yaklaştığı insanların görme yeteneğini çalıyor olmalı."

Nefesi kesilen Elenna, "Bugüne dek karşılaştığımız en acımasız yaratık!" dedi.

"Belki de haklısın," dedi Tom. Ardından yumruğunu kaldırdı. "Ama Freya'nın iksiri için o mücevhere ihtiyacımız var. Sivri Diş'le dövüşmek zorundayız."

"Bundan fazlasını yapmalıyız," diye

yanıtladı Elenna. "Ne olursa olsun, bu zavallı insanları aşağıda bırakamayız."

Gümüş, sahibesine katıldığını anlatmak istercesine uludu.

Tom, gözlerini ovuşturdu. Üzerine aniden bir yorgunluk çökmüştü. Rüyasında acı çeken annesinin yüzünü hatırlayınca içi endişeyle doldu. Acaba onu kurtarmak için ne kadar zamanları kalmıştı?

Ama Elenna'nın haklı olduğu açıktı. "Biliyorum," dedi. "Önce madencileri serbest bırakmalıyız. *Sonra* Sivri Diş kendini kollasa iyi olur!"

ALTINCI BÖLÜM
KÖLELİK

"Buraya yeni gelen madencilermişiz gibi davranmalıyız," dedi Tom. "Bu sayede madenle ilgili daha çok şey öğrenebiliriz."

Elenna başıyla onayladı ve Gümüş'ün yanına çöktü. Kurdun başını okşarken, "Burada kal oğlum," dedi. "Uzun sürmeyecek."

Bir kez daha uluyan Gümüş, uslu uslu duvarın dibine oturdu.

Tom ve Elenna, mağara boyunca

ilerlediler. Duvarın yanına geldiklerinde işçilerden biri çalışmayı bırakmadan başını çevirip "Kim var orada?" dedi sert sert.

"Bizler yeni işçileriz. Benim ismim Tom, arkadaşım da Elenna."

"Herhalde Toby'nin yerine geçeceksiniz," dedi madenci.

Diğeri, "Nihayet," diye ekledi. "Ben Jed. Yanımdakinin adı ise Hal..."

Tom, Elenna ile göz göze geldi; dışarıdaki madenci de Toby'den bahsetmişti. "Toby'ye ne oldu?" diye sordu.

"Efendi, insanların soru sormasından hoşlanmaz," dedi Hal.

Hal konuşurken Jed bir yandan çalışıyor, bir yandan söyleniyordu. Duvara çarpan kazmaların gürültüsüne rağmen Tom 'isyan' kelimesini duyabildi.

"Ayrıca efendi çalışmayanı da sevmez," diye ekledi Hal. Ardından "Aletleriniz orada," diyerek duvarlardan birini gösterdi.

Tom ve Elenna, aceleyle aletlerini aldılar ve Jed ile Hal'ın arasında kendilerine yer buldular.

Tom kazmasını taş duvara vurunca, kolu yerinden çıkacak gibi oldu. Kayaya bütün gücüyle vursa da ancak ufacık bir çizik bırakabilmişti.

Elenna'ya, "Bu iş gerçekten çok zormuş," diye fısıldadı.

"Evet, zordur," dedi Jed. "Ama iyi bir iş... Sizi buraya gönderdikleri için şanslısınız."

Tom, Elenna'nın gözlerini devirdiğini gördü. Jed'in sözlerine katılmadığı belli oluyordu.

Kazmasını kayaya vururken, başını

Jed'e çevirip "Buraya gelirken sular altında kalmış bir şehrin yanından geçtik," dedi. "Oradaki su buradan mı geliyordu?"

Jed, "Bunu sorduğuna göre gerçekten de çok uzaktan gelmiş olmalısınız," diye yanıtladı. "O gördüğünüz şehir, eskiden bizim evimizdi. Sel bastığı zaman hayatımızın da evlerimiz gibi suya gömüldüğünü sanmıştık. Derken yaşlı bir adam çıkageldi..." Aniden susan işçi, bunları anlatırken çalışmayı bıraktığını fark etti ve öfkeyle işine geri döndü.

Hikâyeyi Hal devraldı: "Yaşlı adam eski su kaynağında bir altın madeni olduğundan bahsediyordu. Biz de buraya çalışmaya geldik. Evlerimizi kaybettik ama karşılığını bu madenden fazlasıyla çıkarıyoruz. Ayrıca..." diye ekledi. Göğsünü gururla

şişirdi. "Bütün Kayonya Krallığı bizim çıkardığımız altınla geçiniyor. Hepimiz bu sayede çok zengin olduk."

Zengin mi? dedi Tom içinden. Kulaklarına inanamıyordu. *Burada bir esir gibi tutuluyorsunuz, gözleriniz artık görmüyor, yorgunluktan yere yığılana kadar çalışmak zorundasınız. Ve hâlâ zenginlikten mi bahsediyorsunuz?*

Jed, "Evet," diyerek arkadaşının sözlerine katıldı. Sesini iyice alçaltmıştı; onca kazma sesi arasında söylediklerini sadece Tom duyabiliyordu. Jed, "Söylentiye göre yalnızca gerçekten kuvvetli bir büyü burada altın olduğunu hissedebilirmiş," diye ekledi.

Tom, kazmasını duvara indiremeden donakaldı. *Velmal!* Kötü büyücünün onca insana çektirdiği acıyı düşününce içinin öfkeyle dolduğunu hissetti.

"Büyü mü?" diye tekrarladı Elenna. Tom, onun da sinirlendiğini gözlerinden anlayabiliyordu. "Burada çalışmaktan korkmuyor musunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Jed. "Bunun iyi büyü olduğuna eminim. Gözlerimizi kaybetmiş olsak da çalıştığımız için

memnunuz. En azından yukarıda ailelerimize iyi bakıldığını biliyoruz."

Hal, "Evet, doğru söylüyor," diye söze girdi yeniden. "Madenin kuzeyinde yeni bir şehir var. Ailelerimiz orada kalıyor. Hatta birkaç günde bir onlarla bir araya gelme şansımız oluyor."

Jed, "Yani tüm bunlar için aslında küçük bir karşılık ödüyoruz," derken duvara daha sert vurmaya başladı. Sanki çalışmaya ne kadar azimli olduğunu kanıtlamak istiyordu. Arkadaşı da ona katılınca Tom, konuşmanın sona erdiğini anladı.

Tom, çalışmaya daha yeni başlasa da terlemişti. Altın madeninde çalışmak,

Avantia'da Henry Amca ile demir dövmekten çok daha zordu. Tom, tüm bu insanların gönüllü kölelik yaptıklarına inanamıyordu. *Yaşamanın daha kolay yolları olmalıydı,* dedi kendi kendine.

Bir süre daha çalıştıktan sonra Tom, kaya parçalarını çuvala doldurmaya başladı. Parçaların içindeki altınların parıltısı, gözlerini alıyordu. Elenna, arkadaşının çuvalı arabaya taşımasına yardımcı oldu. "Canavar sadece görme yeteneklerini çalmamış," diye fısıldadı. "Aynı zamanda beyinlerini de yıkamış!"

Başını sallayan Elenna, "Onlara yardım etmenin bir yolunu bulmak *zorundayız,*" dedi.

Duvarın yanına dönüp çalışmaya devam ettiler. Tom, düşünüyor, düşünüyor ama

buradan nasıl kaçacaklarını bir türlü bulamıyordu. Yarasaya fark ettirmeden tüm işçileri buradan nasıl çıkarabilirlerdi?

Bir anda tiz bir çığlık mağarayı doldurdu. Yarasanın bir madenciye doğru inişe geçtiğini düşünen Tom, doğrulup tavana baktı. Fakat bu defa yarasa bütün aletleri aşağı atıyordu.

Tom ve Elenna'ya dönen Jed, "Bu, paydos işareti," dedi. "Şimdi yatakhaneye dönüp uyumalıyız."

Onlar konuşurken, esirler sıra halinde dizilmeye başlamıştı. Her işçi elini önündekinin omzuna koydu ve yavaş adımlarla yük arabalarına doğru ilerlediler. Bu arabalar, onları madenden çıkaracaktı.

Arkalarından giden Tom ve Elenna da arabalara doğru yürümeye başladılar. Fakat

Tom, onları bekleyen arabaları görmekte zorlanıyordu. Gözlerini ne kadar kırpıştırsa da arabanın kenarlarını net göremiyordu.

Kalbi aniden duracak gibi oldu. *Canavarın yakınında çok az durmama rağmen önümü göremiyorum. Sonum madenciler gibi olmadan önce harekete geçmeliyim!* dedi kendi kendine.

YEDİNCİ BÖLÜM
ÖZGÜRLÜĞE GİDEN YOL

Tom, Elenna'ya, "Senin gözlerin de kararıyor mu?" diye fısıldadı.

Elenna, korku dolu gözlerle başını salladı. "Buradan kurtulmak zorundayız... hepimiz!"

Mağarada esirlerle beraber yavaş yavaş ilerlerken Tom'un aklına bir fikir geldi.

"Buraya geldiğimiz yolu hatırlıyor musun?" diye mırıldandı. "Yol, bir yerde

ikiye ayrılıyordu. Anlaşılan o karanlık yol yatakhanelere gidiyormuş."

Elenna'nın içi, aniden ümitle doldu. "Yani arabayı diğer yoldan götürürsek dışarı çıkabilir miyiz sence?"

"Deneyip görelim," dedi Tom. "Ama bunu yapabilmek için en öndeki arabaya yerleşmeliyiz."

Kararlı bir sesle "Onu bana bırak," diyen Elenna, adımlarını hızlandırıp en öndeki işçilerin arasına karıştı. Tom da hemen arkasından fırlayıp arkadaşına yetişti. Elenna, madencilerin başı olan adamla konuşuyor, "Daha önce yatakhanelere hiç gitmedim, çok korkuyorum," diyordu.

Tom kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapattı. Bu madenciler Elenna'nın ne kadar cesur olduğunu bir bilselerdi!

Madenci homurdandı. "Alt tarafı mağara... Nesinden korkuyorsun?"

"En öndeki arabaya binsem olur mu?" diye sordu kız. "Böylece neler olup bittiğini kendi gözlerimle görürüm."

Adamın sessizliği uzadıkça Tom daha da heyecanlanıyordu. Ama adam, başını sertçe sallayıp arabayı işaret ederek, "Atla bakalım," deyince rahatladı.

Tom hızla Elenna'nın yanına geldi ve koluna girip, "Ben de onunla gideceğim," dedi. Arabaya doğru yürümeye başladıklarında, "Harikaydın!" diye fısıldadı Elenna'ya. "Bunu söylemek, hayatta aklıma gelmezdi."

Tom, arabayı hızla itip içine atladı. Araba eğimli yolda ilerlerken, birinin aniden arkasına atladığını fark etti.

Kahkahayla gülen Elenna, "Gümüş de bize katıldı!" dedi.

Kurdun bal rengi gözleri, meşalenin ışığında parlıyordu. Hemen arkalarında ise diğer işçileri taşıyan arabalar vardı.

"Yol ayrımına yaklaştık," dedi Elenna.

İleriyi süzen Tom, yol ayrımını görebiliyordu. Rayların hemen yanında duran metal çubuğu işaret edip, "Arabaların yolunu değiştiren şu kolu hareket ettirmek zorundayız," dedi.

Kılıcını çekip arabanın yanına çıktı.

Elenna'nın onu iki eliyle sımsıkı tuttuğunu hissediyordu. Arabayla yanından geçerken, kılıcıyla kola vurdu. Kolun dönmesiyle ilerideki raylar oynamaya başladı ve araba, dışarı çıkan yola girdi.

Tom heyecanla, "Evet!" diye bağırıp tekrar arabaya indi.

Madenciler ilk önce ne olduğunu anlamadılar. Arabalar madenin girişine yaklaşınca Tom, madencilerin kafasının karıştığını fark etti.

"Neler oluyor?" diye sordu içlerinden biri.

"Efendi bizi şimdi nereye götürüyor?" diye ekledi bir diğeri. "İşlerimi bitirdim ve artık yemeğimi yiyip dinlenmek istiyorum."

"Şşşt!" dedi üçüncü adam. "Onu kızdıracaksın. Eğer duyarsa..."

Fakat cümlesi, öfkeli bir çığlıkla kesildi. Ses arkalarından, tünelin diğer ucundan geliyordu. İşçiler korkuyla bağırmaya başladılar. Tom, kalbinin yerinden çıkacağını sandı.

"Sivri Diş kaçtığımızı anladı!" dedi Elenna'ya.

Arkasına dönünce canavarın en arkadaki arabaya yaklaştığını gördü. Dişlerini gösteriyordu ve kaçan esirlere diktiği turuncu gözleri, delirmiş gibi parlıyordu. Tom, hayvanın kürkünü zorlukla seçebiliyordu. Çünkü gözleri yeniden kararmıştı ve her saniye daha da kötüleşiyordu.

Uyarmak için Elenna'ya doğru dönen Tom, "Yaklaştıkça görme yeteneğimizi daha çok çalıyor!" dedi. "Sivri Diş'i bir an önce yok etmeliyiz!"

Elenna ve Gümüş'le beraber arabadan dışarı atladı. Diğer arabalar ise madencileri özgürlüğe doğru taşımaya devam etti.

Tom, kılıcının kabzasını sıkıca kavrayıp yarasanın gelmesini bekledi. Yarasanın kanat çırpma sesleri tüm mağarayı dolduruyor, çıkan rüzgârla kalkan tozlar havada asılı kalıyordu.

Canavar yaklaştıkça Tom'un gözleri daha da karardı. Ama mücevhere ulaşmak istiyorsa Sivri Diş'i yenmesi gerektiğini biliyordu.

Yarasa, bir başka korkunç çığlıkla saldırıya geçti. Tom, Sivri Diş'in pençelerine

karşı koymak için kılıcını ve kalkanını kaldırdı. Dışarı doğru hareketlenip kılıcını Sivri Diş'e doğru savurdu ama Canavarın kalın zırhına çarpan kılıç geri sekti.

Elenna'nın gönderdiği oklar, Tom'un omzunun üzerinden vızıldayarak geçiyordu. Ne var ki okların çoğu, Sivri Diş'i ıskalıyordu. *Elenna da tıpkı benim gibi zar zor görüyor,* diye düşündü Tom. *İkimiz de...*

Tünelden gün ışığına çıkınca gözleri yaşarıp yanmaya başladı. Artık, etrafını zorlukla görebiliyordu. Kılıcını ümitsizce savurmaktan başka çaresi yoktu. *Sivri Diş'in bir sonraki saldırısı nereden gelecek? Neredeyse hiçbir şey göremiyorum!*

Ve Tom, Sivri Diş'in yeniden çığlık attığını duydu. Fakat bu defaki acı dolu bir

çığlıktı. Gözlerini kısan Tom, Sivri Diş'in tünelin ağzında dönüp durduğunu gördü. Bir kanadında hâlâ dumanı tüten bir yanık vardı. Acıyla ve kafası karışmış bir halde dört dönüyor, ışıktan kaçmaya çalışıyordu.

Tom, Elenna'ya dönüp, "Güneşe çıkamıyor!" diye bağırdı.

Sivri Diş, yaralı kanadı yüzünden beceriksizce kanat çırpıyor ama dengesini bulamıyordu. Savrularak tünelin derinliklerine kaçmaya çalıştı ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Elenna rahatlayarak, "Görmeye başlıyorum!" dedi.

"Ben de," dedi Tom.

Biraz ileride madenciler arabalardan iniyordu. Açık havada olduklarına

inanamıyor gibiydiler. Tom, onlarla konuşmaya vakti olmadığını biliyordu; çünkü Görevi hâlâ onu bekliyordu.

"İçeri girmek zorundayız," dedi Elenna'ya. Rayların sonundaki boş arabaya doğru ilerlediler. Gümüş de sahibesinin ardından arabaya binmeye çalışınca Elenna onu durdurup "Hayır oğlum, bu kez bizimle gelmiyorsun," dedi. "Madencileri korumalısın."

Gümüş, ona karşı çıkarmışçasına inlese de Elenna'nın emrine uyup olduğu yere oturdu.

Tom, arabayı itip arkadaşının yanına atladı.

Tünele girip gün ışığını arkalarında bıraktılar.

Artık Canavarla yüzleşme vakti gelmişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
KÖRLEMESİNE DÖVÜŞMEK

Araba hızlandıkça Tom, meşalelerden gelen ışığı görememeye başladığını fark etti. *Yine görmüyorum,* diye düşündü. *Ve bunun ne demek olduğunu biliyorum:*

Canavara yaklaşıyoruz.

Sert bir rüzgâr Tom'un saçlarını havalandırdı. Canavarın leş gibi kokan nefesini duyabiliyordu. Sivri Diş, tavandan aşağı dalışa geçince Tom, hiç vakit kaybet-

meden kalkanını havaya kaldırdı. Dev kanatlarıyla Tom'un başını ve omuzlarını kaplayan Sivri Diş'in pençeleri, kalkanı dövmeye başladı. Sanki kalkanı elinden düşürmeye çalışıyordu. Tom, geri geri giderek sırtını arabanın kenarına çarptı. Vücudundaki tüm kemiklerin sızladığını hissedebiliyordu.

Kılıcını savurdu ama araç onları Canavardan hızla uzaklaştırdığı için isabet ettiremedi. Sivri Diş, öfke dolu bir çığlık atıp sağlam kanadını tüm gücüyle çırparak arabaya yetişti ve pençelerini aracın arkasına geçirdi. Araba ters dönerken, Tom ve Elenna korkuyla bağırdılar ve arabadan fırlayıp şiddetle yere çarptılar.

Meşalelerin cılız ışığında sürünüp

Elenna'yı bulan Tom, yutkunarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım," diye yanıtladı Elenna.

Tom, Sivri Diş'i aramak için arkasına bakınca Canavarın, ters dönmüş arabanın diğer yanından yaklaşıp, aracı sert bir hareketle kenara fırlattığını gördü. Gözleri nefretle doluydu.

"Elenna!" diye seslendi Tom. "Eğer bu Canavarla göremeden savaşacaksak sırt sırta vermeliyiz. Bence çantandaki ipin bir ucunu sana, diğerini bana bağlayalım. Böylece birbirimizin başına bir şey gelmesini engelleriz."

"Harika bir fikir!" diye yanıtladı Elenna. Ok kılıfından uzunca bir ip çıkarıp uçlarını Tom'un bileğine ve kendininkine bağladı.

Gözlerini kırpıştıran Tom, arkadaşını göremediğini fark etti. Duvarlardaki meşaleler artık ufacık görünüyordu. Gözleri yavaş yavaş kararıyordu.

Gerçekten de körlemesine dövüşeceğim! diye düşündü. *Pekâlâ, ne olursa olsun mücadeleyi bırakmayacağım!*

Ayağa fırlayınca Elenna ile çarpıştı.

Yakından gelen rüzgâr ve kanat çırpma sesi, Sivri Diş'in yakında olduğunu gösteriyordu. Tom, daha kılıcını kaldıramadan Canavarın kanadının omzuna çarptığını hissetti. Darbe öyle kuvvetliydi ki az kalsın yere devrilecekti.

Tom, ayakta kalmayı zorlukla başardı

ve kılıcını darbenin geldiği yöne doğru savurdu. Kılıcının, deri kanadı yırttığını hissedebiliyordu. Canavar öyle tiz bir çığlık attı ki Tom'un başı zonklamaya başladı. Birkaç adım gerileyince –Elenna'yla birbirlerine iple bağlı oldukları için– hareket etmekte zorlandığını hissetti.

"Sırtını duvara yasla!" dedi Elenna'ya. "Bu sayede Sivri Diş bize arkadan saldıramaz."

Kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayıp savurdu ama hamlesi boşa gitti. Hemen üzerindeki kanat seslerini duyunca çabucak kılıcını kaldırdı. Böylece, tepeden dalışa geçmiş olan Canavarın saldırısından kurtulmuş oldu.

Tom, *kulaklarım her zamankinden daha iyi duyuyor!* diye düşündü.

Bu karanlıkta tek görebildiği, Sivri Diş'in gölgeye benzeyen gövdesiydi. Fakat Canavarın nefes alıp verişini ve kanatlarını çırpışını net bir şekilde duyabiliyordu. Sesin geldiği yöne saldırınca Sivri Diş'in son anda hırlayarak kaçtığını duydu.

Tom, "O kadar da kolay lokma değilmişim ha?" diye dalga geçti Sivri Diş'le. "Gözlerimi almış olabilirsin ama her zamankinden daha iyi duyuyorum!"

Bu sırada Elenna'dan da zafer dolu bir haykırış geldi. "Onu ben de duyabiliyorum! Artık nişan alabilirim!"

Tom, heykel gibi hareketsiz durarak mağarayı dinlemeye başladı. Taşlara sürtünerek yaklaşan pençelerin sesini rahatlıkla duyabiliyordu. Anlaşılan Canavar,

onu şaşırtmak için sürünerek yaklaşıyordu! Kılıcını aşağı doğru savurarak Sivri Diş'e sert bir darbe indirdi.

Yarasa, acıyla haykırıp havaya fırladı. Tom, kanın kollarına hücum ettiğini hissedebiliyordu.

Onu yaraladım, dedi kendi kendine. Artık bu savaşı kazanabileceğine gerçekten inanmaya başlamıştı.

Canavar, bir süre geri çekildi. Tom, onun öfkeli hırıltılarını duyabiliyordu. İşitme duyusu öyle keskinleşmişti ki Sivri Diş'in kalp atışlarını bile duyabiliyordu. Seslere odaklanarak birkaç adım ilerledi.

Sivri Diş, yeniden yükseldi. Fakat bu defa yükselirken, sağlam kanadıyla Tom'a çok sıkı bir darbe indirdi. Tom, sendeleyip duvara yapışarak yere düştü. Kılıcın yere

düşerken çıkardığı şangırtıyı duyan Sivri Diş, zafer dolu bir çığlık attı.

Tom, telaşla yerde kılıcını aramaya başladı. Kabzayı kavrar kavramaz çığlıkların arasından yeni bir ses duydu. Kısa sürede bunun ne olduğunu anladı.

Heyecanla, "Su!" diye bağırdı. Tünelin duvarına ulaşıp, kulağını duvara dayadı. "Bu duvarın arkasında su var."

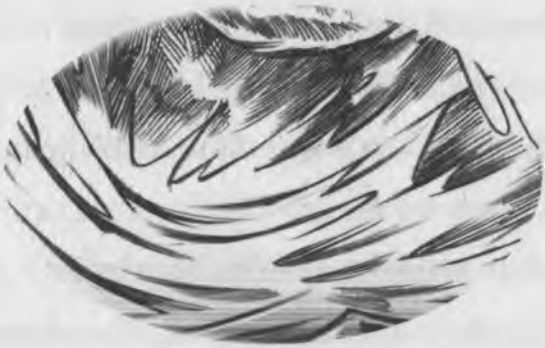
"Göl olmalı!" dedi Elenna.

Tom, sular altında kalan şehri ve suyu içeride tutan duvarı hatırladı.

Bu suyu kullanarak yarasayı boğabiliriz, diye düşündü. *Ya da onu gün ışığına çıkmaya zorlarız. Fakat bir sorun var: Suyun mağaraya dolmasını nasıl sağlayacağım?*

DOKUZUNCU BÖLÜM
SEL!

Tom, suya nasıl ulaşacağını düşünürken aniden önünde iki turuncu göz belirdi. Canavar, ona yeniden saldırıyordu. Tom, kalkanını kaldırıp geriye doğru takla attı. Elenna da onunla beraber gerilemişti. Bu sırada Tom, tünelin tavanındaki bir çatlaktan içeri güneş ışığı girdiğini fark etti. Işık, gözündeki perdeyi biraz olsun aydınlatmıştı.

"Bu taraftan!" dedi Elenna'ya. "Sivri Diş bizi ışığa kadar takip edemez."

Elenna, "Ama bu, onu yenmemizi sağlamayacak," diyerek dikkatini çekti.

Kılıcını kınına sokan Tom, "Biliyorum," dedi. "Ama bir fikrim var!"

Beline bağladığı çantayı açıp hızla sihirli aynayı aramaya başladı. Bu aynayı Gwildor'da, Toprağın Efendisi Trema'yı yendiği zaman kazanmıştı. Aynadan yansıyan ışık, en sert kayayı bile delebilecek güçteydi. Aynayı aramaya devam ederken Sivri Diş'in ışığa yakalanmamak için tüneldeki farklı bir yolu takip ettiğini duydu.

"Acele et!" diye bağırdı Elenna. "Işık, Sivri Diş'i uzun süre uzak tutamaz."

Tom, sihirli aynayı kaldırınca,

arkasındaki elmaslar güneş ışığıyla parlamaya başladı. Tom, gözlerinin düzelmiş olmasını ve bu güzel manzarayı doyasıya izleyebilmeyi dilerdi.

Aynadan yansıyan ışığı kayalara doğrulttu. Biraz sonra tünel duvarından dumanlar çıktı. Öte yandaki akıntının duvarı zorladığını duyabiliyordu. Ve en sonunda duvarlardaki çatlaklardan sular püskürmeye başladı. Tom, hiçbir şey göremese de neler olduğunu tahmin edebiliyordu: Duvarda bir delik açmayı başarmıştı!

"İşe yarıyor!" diye haykırdı Elenna.

Sözleri, sert bir çatırdamayla yarım kaldı. Ve nihayet sular, büyük bir gürültüyle içeriye doldu. Tom, "İşte geliyor!" diye bağırdı. Dev akıntı, Tom ve Elenna'nın ayaklarını yerden kesip ikisini de sürükledi.

Tom, içinde Gwildor ödüllerinin olduğu çantanın iplerinin gevşediğini hissetti. Elini aceleyle suya soktu fakat çanta yerinde değildi. Akıntı, çantayı alıp götürmüştü!

Olamaz! diye düşündü Tom. Tüm o ödülleri almak için ne kadar uğraştığını hatırladı. *Onları bir daha asla bulamayacağım!* dedi kendi kendine.

Akıntıyla tünelin derinliklerine sürüklenen Tom ve Elenna, suyun üzerinde kalmak için çabalıyordu. Tom, bağlandıkları ipin, kolunu çektiğini hissetti. Sonra sert bir dalgayla tepetaklak olunca ip, göğsüne dolandı.

Tom, Sivri Diş'i göremese de çığlıklarını ve çırpınmalarını duyabiliyordu. Pençelerinden biri aniden yüzüne çarpınca

bayılacak gibi oldu. Su, kendini kaybettiği her saniye onu daha da aşağı çekiyordu.

Bir kaya gibi batmaya başlayan Tom, başını salladı ve gücünü toparlayıp yükseldi. Suyun üzerine çıkıp, tavandan sızan gün ışığını görünce derin bir nefes aldı. Akıntı onları daha önce işçilerin çalıştığı dev mağaraya sürüklemişti. Tavandaki delikler ve çatlaklardan sızan güneş ışığı, yükselen suyun üzerinde dans ediyordu sanki.

Tom, Sivri Diş'in kanatlarıyla suyu dövdüğünü duyabiliyordu. Canavar selden kaçmaya çalışırken güneş ışığına yakalanmış, acıyla çığlık atıyordu. Tom'un görüşü düzelmeye başlamıştı. Boğulmakta olan Canavarı biraz olsun görebiliyordu. Tavandaki büyük deliklerden birinden

giren ışık, doğrudan Sivri Diş'e vuruyordu. Canavarın çırpınışları arttı. Kanatlarını daha sert çırpıyor, pençeleriyle sudan çıkmaya çalışıyordu. Çığlıkları mağara duvarlarını bir süre daha inletti ve yerini kabarcık seslerine bıraktı. Sonra büyük bir gürültüyle patlayan bedeni, yüzlerce ufak

yarasaya dönüştü. Zararsız yarasalar, dört bir yana uçuşarak gözden kayboldular.

Tom, Elenna'nın "Başardın!" diye bağırdığını duydu. "Kazandık!"

Kötü yürekli Canavarın yok oluşunu izleyen Tom, rahatlamıştı.

"Henüz bitmedi," dedi nefes nefese. Ağzıyla burnunu suyun üzerinde tutmaya çabalıyordu. "Eğer sudan kurtulmayı başaramazsak boğulacağız."

Tom ve Elenna için yüzmek son derece zordu. Çünkü bağlı oldukları ip, ikisini de aşağı çekiyordu. Nefes alacak bir hava boşluğu bulmak zorlaşmıştı ve ciğerleri patlamak üzereydi. Tom, Gwildor ödüllerinin yanında olmasını dilerdi. Suyun altında nefes almasını sağlayan inci, şu an gerçekten çok işine yarardı.

"Şunu al!" diye bağırarak kalkanını Elenna'ya uzattı. "Seni suyun üzerinde tutar. Benim kılıcımı çekmem lazım."

Eli serbest kalınca kılıcını kınından sıyırdı ve aralarındaki ipi kesti. Artık rahatça yüzebilirlerdi.

Tom, bir çıkış yolu ararken zorlukla nefes alıyordu. Yükselen su, ikisini de tavana doğru götürüyordu.

"Birazdan buradan çıkmış olacağız," dedi.

Fakat aniden, bu mağaraya neden geldiklerini hatırladı. "Kızıl Mücevher!" dedi heyecanla. "Mücevher olmadan buradan ayrılırsam bu, annemin sonu olur!"

Tom, suya dalıp gözlerini açmaya çalışarak mücevheri aradı. Kızıl Mücevher, daha önce bıraktıkları yerde, pırıl pırıl parlıyordu. Tekrar yukarı çıkan Tom, derin

bir nefes aldı. Ardından dalışa geçip yaydan fırlamış bir ok gibi mücevhere doğru yüzmeye başladı.

Tom, kayaya gömülmüş mücevherin yanına geldiğinde ciğerleri yanıyordu, kollarını kaldıracak gücü kalmamıştı.

Kılıcını duvara yerleştirip ucuyla mücevheri çıkarmaya çalıştı. Fakat bu derinlikte her şey, olduğundan çok daha ağırdı. *İşe yaramıyor,* diye düşündü. *Geri dönüp hava almam gerek.* Fakat aniden hiç beklemediği bir şey oldu. Mücevher kendi kendine kayadan ayrıldı ve tam suda batacakken Tom onu yakaladı. *Artık geri dönme zamanı,* dedi kendi kendine.

Yüzeye yeniden çıkar çıkmaz, ciğerlerini havayla doldurdu. Elenna da hemen arkasındaydı.

Tom'un elindeki mücevheri işaret ederek, "Bulmuşsun!" diye bağırdı.

"Evet!" dedi Tom nefes nefese. "Ve şimdi de..."

Başı tavana çarpınca cümlesi yarıda kaldı.

"Su hâlâ yükseliyor," dedi heyecanla. "Buradan çıkmamız gerek!"

ONUNCU BÖLÜM
İYİLİK Mİ, KÖTÜLÜK MÜ?

Tom, tavanın ötesinde bir ışık gördü. Elenna ile ikisi, hızla ışığa doğru yüzdüler. Bir delikten sızan ışığın altına geldiklerinde Tom, kendini delikten dışarı çekti. Ardından suyun ağırlaştırdığı kıyafetleriyle bir külçe gibi çamurlu toprağın üzerine devrildi.

Fakat Elenna hâlâ sudaydı. Elindeki kalkanı Tom'a uzatıp arkadaşının yardımıyla yukarı çıktı.

İkisi de sırtüstü yere yığıldılar. Tom rahatlamıştı. Sonunda, "Başardık!" dedi.

Gökyüzüne bakarken bulutların gitgide belirginleştiğini gördü.

"Artık görebiliyorum," dedi mutlulukla. "En az eskisi kadar iyi!"

Hemen yanındaki Elenna'nın neşeli kahkahasını duyunca gülümsedi. "Ben de!" dedi Elenna. "Sivri Diş'in bizi sonsuza dek kör etmiş olmasından korkuyordum."

Tom sevinçle "Sivri Diş bir daha kimseyi kör edemeyecek," dedi.

Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Sonra Elenna ile çevreyi daha iyi görebilmek için bir yükseltiye tırmandılar. Aşağıda, madenin girişindeki işçiler hâlâ rayların yanındaydı. Tom, Fırtına ve Gümüş'ün, onları bıraktıkları ağaç altından ayrılmamış

olduklarını gördü. Mağaraları basan sel, tünelin çıkışına kadar ulaşmıştı. Ama çıkış yolunu bulana kadar hızını kaybetmiş, yalnızca ufak bir sızıntıya dönüşmüştü.

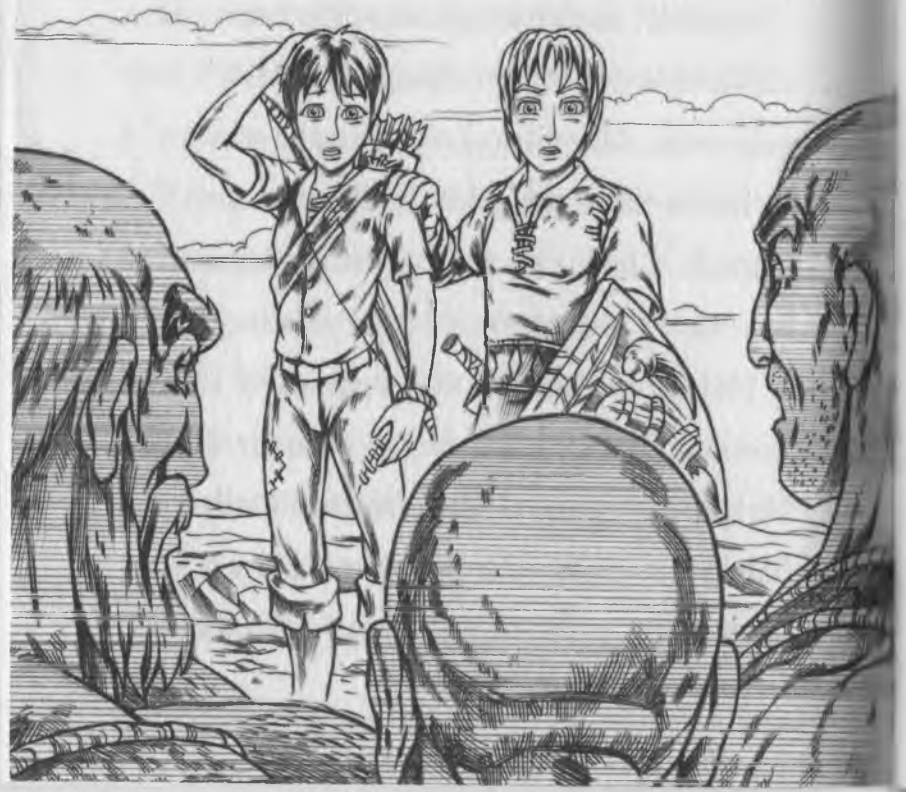
Tom, Elenna'ya dönüp "Hadi gel," dedi. "İşçilere olup biteni anlatmamızın zamanı geldi."

Ayakları sırılsıklamdı ve yürürken çizmelerinden "Şlap... Şlup..." sesleri geliyordu. Madenin girişine indiklerinde Fırtına onlara hoş geldiniz dercesine kişnedi. Gümüş ise kuyruğunu sallayarak heyecanla Elenna'nın üzerine atladı.

Hayvan dostlarıyla özlem gideren Tom, işçilerin yanına doğru yürüyerek "Artık özgürsünüz!" diye bağırdı. Neden hâlâ burada olduklarını anlayamamıştı. "Evlerinize gidebilirsiniz."

Madencilerden biri, Tom'a döndü. Tom, bunun Jed olduğunu fark etti. Gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. *Onun gözleri de düzeliyor,* dedi Tom içinden.

"Gidecek bir evimiz yok," diye söylendi Jed. "Eskiden madende yaşardık ve orası da senin yüzünden sular altında kaldı..."

"Evet," dedi Hal, arkadaşının yanına gelerek. "Artık fakiriz ve görünen o ki açlıktan öleceğiz!"

Şaşkınlıkla Elenna'ya bakan Tom, *özgür kaldıkları için sevineceklerini sanmıştım,* dedi kendi kendine.

Sonra Velmal'in, işçilerin beyinlerini yıkadığı geldi aklına. Onları, yaşamak için altına ihtiyaçları olduğuna inandırmıştı. Kötü büyünün etkisi bir gün geçecekti ve köylüler madeni kaybetmenin gözlerini ve özgürlüklerini geri kazanmanın yanında ne kadar önemsiz kaldığını anlayacaklardı.

"Yakında eskisi kadar iyi görmeye başlayacaksınız," dedi Tom. "Ondan sonra da krallığın her yerinde rahatça iş bulabilirsiniz."

"Biz başka yerde iş *istemiyoruz!*" diye

bağırdı Jed. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Maden, eski şehrimizin yakınında olmamızı sağlıyordu. Şimdi Kayonya'nın dört bir yanına dağılmak zorunda kalacağız."

Tom, bunu anlayabiliyordu. Canavar Avı'na çıkmak onun için çok önemli olsa da Avantia'daki ailesini özlüyordu. Aileler ve dostlar, birlikte olmak isterdi.

"Ama şehriniz artık sular altında değil ki," dedi Elenna. "Sular tamamen çekildiğinde evlerinize dönebilirsiniz."

Madenciler birbirlerine baktılar. Aralarında fısıldaşıyorlar ve başlarını iki yana sallıyorlardı. Hâlâ ikna olmadıkları açıktı.

Hal, "Ama hayatımız selden önce de çok zordu," diye söylendi.

Bir süre sonra madenciler evlerine giden yolda sıra halinde ilerlemeye başladı.

İçlerinden birkaçı uzaklaşırken tünele son bir bakış attı. Gözlerinde kızgınlık ve pişmanlık vardı.

Onları seyreden Tom'un içine bir kurt düşmüştü. "Ya Velmal'in büyüsünün etkisi asla geçmezse?" diye sordu.

Elenna, kaygıyla başını salladı. "Bu adamlar yer altında çok uzun zaman geçirdiler. Artık normal birer hayat sürdürebilirler mi, merak ediyorum."

"Ayrıca bütün krallığın buradan çıkan altına *muhtaç olduğunu* söylemişlerdi," diye ekledi Tom. "Yoksa Kayonya'ya iyilik yerine kötülük mü yaptık?"

Gümüş, şefkatle Elenna'ya sokuldu. Fırtına ise burnunu Tom'un omzuna sürttü. Sahiplerinin sıkıntısını onlar da anlamıştı sanki.

İç çeken Elenna, Gümüş'ün başını okşadı. Kendinden emin bir şekilde, "Canavarın üstesinden geldik ve kızıl mücevhere ulaştık," dedi. "Buradaki işimiz bitti, Tom."

Tom, bakışlarını Elenna'ya çevirdi. Tam ona bundan gerçekten emin olup olmadığını soracaktı ki arkasından gelen sesle yerlerinden sıçradılar.

"Elenna haklı, Tom. Sen doğru olanı yaptın."

Tom arkasına dönünce Büyücü Aduro'nun çırağı Mark ile karşılaştı. Mark, Kayonya'daki bu zor zamanlarda Savaşçı Kraliçe Romaine'e yardımcı oluyordu.

Mutlulukla "Mark!" dedi. "Seni gördüğüme sevindim!"

Mark, kızıl mücevheri almak için elini uzattı ve karşılığında Tom'a bir çanta verdi.

Sırılsıklam olmuştu ama Tom, çantayı hemen tanıdı. Gözlerine inanamıyordu.

"Gwildor ödülleri!" diye bağırdı. "Onları nerede buldun?"

Mark, "Sel onları madenin dışına sürüklemişti," diye açıkladı. Tom, çantayı büyük bir minnetle ondan alıp kemerine takarken "Teşekkürler Mark," dedi. "Ödülleri sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."

Mark, "Görevinin daha sadece yarısını tamamladığını unutma," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Tom kararlılıkla. "Üç canavarı alt ettik, geriye üç tanesi kaldı." Omuzlarını dikleştirip önünde uzanan Kayonya topraklarına baktı. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, tüm engelleri aşacağım!"

Canavar Peşinde Serisi

Kargaşa Dünyası kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

BATAKLIK ADAMI KASVET

Tom, annesi Freya'yı ve Kayonya ülkesini Velmal'in lanetinden kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

Zenbar, dizüstü çöktü ve deri pantolonunun paçalarını çizmelerinin içine soktu. Bakışlarını karşısındaki gökkuşağı bataklığında gezdirdi. Suyun üzerindeki her harekete dikkat etmeliydi. Çünkü engerek yılanları böyle çamurlu suları çok severdi. Dişlerini başka bir masum kurbana daha saplamaktan memnun olacakları kesindi. Daha geçen hafta, arkadaşı Emni burada balık tutarken saldırıya uğramıştı. Kaçmayı başarmış fakat bacağını kurtaramamıştı. Arkadaşının zehir yüzünden kesilen bacağını anımsadıkça içi acıyordu Zenbar'ın.

Zenbar, yılan balığı yakalamak için kullandığı kutusunu omzuna koydu ve

asasını iyice kavrayıp doğruldu. Kayonya bataklığı, doğmakta olan güneşin cılız ışığında neredeyse bir resim kadar sessizdi. Yalnızca bataklığın yüzeyinde oluşup patlayan kırmızı, mavi ve yeşil baloncuklar vardı.

Zenbar, hâlâ evlerinde horul horul uyumakta olan diğer yılan balığı avcılarını düşünüp gülümsedi. "Ölünce uyumaya bol bol vaktim olacak," dedi kendi kendine. "Ama şimdi onlar gelmeden biraz yılan balığı avlamalıyım."

Binbir renkli bataklığın içinde ilerledi. Yol aldıkça soğuk sis hızla etrafını sarıyor, Zenbar çevresini görmekte zorlanıyordu. Bataklıktan çıkan tepeciklere tutunarak ilerliyordu ama ayakları kayıp duruyordu.

"Artık dikkatli yürümek zorundayım," dedi ve asasını her adımından önce bataklığa saplayıp derinliğini kontrol etti.

Aniden baldırına saplanan bir acıyla çığlık attı. Bacağı acıyla bükülse de ayakta kalmayı başardı. Korkuyla aşağı baktığında suda gezinen bir yılanla karşılaşacağını düşünüyordu. Fakat aşağıda bir şey yoktu. Aynı acı diğer bacağına da saplanınca haykırdı. Pantolonunun paçalarını hızla sıyırınca, üzerlerine yapışmış onlarca sülükle karşılaştı. Kanını emerek kocaman olmuş sülüklerden birini derisinden söktü. Yaratığın ağzı kıpkırmızıydı.

Zenbar, iğrenerek ağzını büzdü ve diğer sülükleri de sökmeye başladı. Bacakları kan içinde kalmıştı. Kendi kendine, "Bir gün yılanlar, öbür gün sülükler..." diye

söylendi. "Sülükler yoksa da bataklığın kendisi... İnsanın kanını emecek bir şey mutlaka çıkı..." diyordu ki cümlesi yarım kaldı. Bir şey ayak bileğini yakalamış ve hızla çekmişti. Yana devrilince sağ bacağı tamamen bataklığın içine girdi. Zenbar, elindeki asayı bir kenara atıp bacağını kavradı ve çekerek bataklıktan çıkarmaya çalıştı. Bir yandan da "Hadi! Çık! Çık artık!" diye bağırıyordu. Oradan çıkmaya çalışırken çamur içinde kalan elbisesi vücuduna dolanmıştı.

Birden aslında batmadığını fark etti; bataklık onu esir almıştı! Gözleri, şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Gökkuşağı renklerindeki çamur Zenbar'ın vücudunu öyle kuvvetle çekti ki dizlerinin üzerine düştü.

Haykırarak, kararlı bir şekilde ayağa

kalkmayı başardı. Fakat dizlerinden aşağısı hâlâ bataklığın içindeydi.

"Yardım edin!" diye bağırdı. Sesi, yoğun sisin içinde kaybolup gidiyordu. "Neden ben de herkes gibi yatağımda kalmadım ki?"

Zenbar, bacaklarının etrafındaki çamurun katılaştığını hissetti. Bütün vücudu sarsılmaya başlamıştı. *Neler oluyor,* dedi kendi kendine. Ayaklarını kurtarmaya çabalayarak aşağı baktığında, sudan kanlı canlı bir şeyin yükseldiğini gördü ve dehşet içinde donakaldı. Yaratık ayağa kalkınca zavallı kadın kendini tutamayıp korkuyla çığlık attı. Yaratığın gövdesi çamurdandı, geniş omuzlarıyla güçlü kollarından çürük bitkiler sarkıyordu. Bataklık sarmaşıkları, bir kolye gibi kalın boynuna dolanmıştı ve şekilsiz, kocaman bir kafası vardı. Başı,

vıcık vıcık yosunlarla kaplıydı. Kafasından çıkan alevler, saç örgüsüne benziyordu.

Canavar gözlerini açınca, yüzünde iki kırmızı yarık belirdi. Korkunç bakışları karşısında Zenbar, dizlerinin üzerine çöküp inlemeye başladı. Karşısındaki bataklık yaratığı, yeryüzündeki bütün yılanlardan daha korkunçtu.

Canavar, koca ağzını açıp iğrenç kokulu çamurlar saçarak üzerine yürüdü. Yılan balığı avcısının etrafında yapış yapış çamurdan bir duvar yükseldi. Zenbar, buz gibi soğuk çamurun üzerini kapladığını hissedebiliyor, güçlükle nefes alıyordu. Sert bir darbe onu çamurdan çıkardı. Vücudu havalandığında vargücüyle çığlık attı. Fakat Canavarın kırmızı gözleriyle karşılaşınca sesi kesildi. Onu ayak bileklerinden tutup

bir balık gibi aşağı sarkıtan Canavar, Zenbar'ı ağzına yaklaştırdığında tiz bir ses çıkardı. Onu bir lokmada yutacaktı.

Zenbar, az önce söylediği sözleri hatırladı: *Ölünce uyumaya bol bol vaktim olacak.* Gözlerinden akan yaşlar, yüzündeki çamura karıştı ve her yer karardı...